

ulykkelige Vilkaar, og mange af dem savner i deres Hjem det nødvendige til Livets Ophold. Man har ikke løst Spørgsmaalet, fordi man har gennemført en Lov om Invalidderente, thi man maa erindre, at for det første drejer det sig kun om dem, der har mistet mindst to Trediedele af deres Arbejdsevne, og de kan jo heller ikke, hvis de har Familie, leve af 800 Kr. om Aaret. Men endelig er der en hel Mængde Mennesker, hvis Invaliditetsgrad ligger under $66\frac{2}{3}$ pCt., som helt eller delvis er afskaaret fra at skaffe sig nogen Beskæftigelse. Det, jeg har slaaet til Lyd for, er, at man indrettede Arbejdsskoler; hvor man kunde lære en saadan Arbejdsinvalid at beskæftige de Lemmer, han har i Behold. Der er ingen Tvivl om, at man paa det Omraade er kommet langt i adskillige andre Lande. Jeg har derfor tidligere anmodet om, at Ministeriet vilde foranstalte Undersøgelser af, hvad man har faaet ud af dette andre Steder, saa at man paa Grundlag af disse Oplysninger kunde fremlægge Forslag her i Rigsdagen til Oprettelse af saadanne Skoler. Da jeg rejste Sagen i Fjor, gentog jeg dette Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, og han var saa velvillig at svare mig, at disse Undersøgelser skulde blive sat i Gang, og at han interesserede sig for Spørgsmaalet. Nu spørger jeg atter den højtærede Indenrigsminister: Er disse Undersøgelser foretaget, og kan vi snart vente Forslag paa Grundlag af disse her i Rigsdagen, saa at dette for mange Mennesker saa vigtige Spørgsmaal kan finde en Løsning, som kan være til Gavn for dem, og som kan mildne deres ulykkelige Kaar paa en Maade, som vi kan forsvare?

J. Jacobsen: Jeg har kun nogle Bemærkninger at gøre i Anledning af de Udtalelser, der fra forskellige Sider er fremsat om Forholdet mellem Partierne, og jeg maa naturligvis særlig opholde mig ved de Udtalelser, der har været henvendt til mig. Forrige Gang jeg havde Ordet, udtalte jeg for det første, at vi indenfor Venstre hverken kan eller vil finde os i, at et Parti, der foregiver at ville samarbejde med os, samtidig angriber den Mand, der sidder inde med vor højeste Tillidspost, og foreholder ham, at han bør gaa. Jeg skal hertil føje en Tak til vort Partis ærede Ordfører Hr. Martin Hansen, fordi han har understreget mine Udtalelser i saa Henseende paa en smuk og overmaade klar Maade, saa det vel ikke fra nu af kan være Tvivl underkastet, at dette er Partiets Opfattelse af denne Sag. Jeg har dernæst sagt, at det er mig i og for sig

ret ligegyldigt, enten man vil hævde, at Valget staa for eller imod Socialdemokratiet, eller at det staa for eller imod Venstre, thi Resultatet bliver dog nøjagtig det samme. Det, der først og fremmest interesserer Vælgerne ved det forestaaende Valg, er Spørgsmaalet: Hvad kommer efter Valget, bliver det en socialdemokratisk Regering eller en Venstreregering? Det er derom Kampen vil komme til at staa, og det er mig ganske ligegyldigt, enten man saa udtrykker det paa den ene eller den anden Maade, og jeg synes for Resten, at begge Dele kan være overmaade rigtige. Det gælder blot om, at man kan udtrykke det paa den klareste og lettest fattelige Maade, saa Vælgerne faar et klart Indtryk af, hvad det gælder, og saa maa de enkelte Partier selv om, hvorledes de bedst kan udtrykke det. Men samtidig bestred jeg, og det vil jeg fremdeles bestride, at Valget staa for eller imod det borgerlige Samarbejde, saaledes som det ærede Medlem Hr. Korsgaard hævdede i sin Tale — det fremgaar ikke nøjagtigt, om det var paa egne Vegne, eller det var paa det konservative Folkepartis Vegne, at han udtalte sig. Jeg vil bestride dette, navnlig ud fra den Opfattelse, at Valget i Virkeligheden ikke kan staa for eller imod det borgerlige Samarbejde, fordi dette Begreb er tvetydigt og i høj Grad uklart. Valgets Linie ved det forestaaende Valg kan ikke særkendes ved Ordet „borgerlig“, thi dette Ord kan med Rette tages til Indtægt af alle Partier. Jeg tror, jeg har Ret i min Opfattelse heraf, navnlig naar man tænker paa, hvad man under Forhandlingerne for nylig her i denne Sal har sat i Forbindelse med Ordet „borgerlig“ paa andre Omraader. Jeg tror ikke, at vi indenfor de politiske Partier i nogen Henseende er interesserede i at gaa ind paa denne Tankegang at graduere Borgerskabet og endnu mindre i at lægge en saadan Graduering til Grund, naar vi angiver de politiske Retningslinier. Derfor maa jeg fremdeles bestemt hævde, at Valgets Linie maa have en politisk Betegnelse, og for os, der staa i Venstre, hedder Valgets Linie Venstre, og vor fornemste Opgave i den kommende Valgperiode er ret og rigtigt udtrykt med Ordet „Balance“. Nogle ærede konservative Talere har ret energisk — jeg synes unødigt energisk — vendt sig mod mine Udtalelser om dette Emne, men de har egentlig alle slaaet sig til Ro med og trøstet sig med, at jeg stod ganske isoleret indenfor mit Parti og var, som enkelte har udtrykt det, en enlig Svale eller, som det mere drastisk blev udtrykt, en Rovfugl, hvis hæse Skrig